

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Του Ριχάρδου Έρε. Σαβάζ

(Ιστορία Περιπετειών Αγωνίας και τέρμου)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πήρε το ποτήρι, έμεινός του ένα «ευχαριστώ» και το ρούφηξε σαν έρμος ταξιδιώτης, ποθ οβύνει τη δίψα του σε μιάν άδεια, «Ίσως να κατάλαβε κάτι από τη γεύση, γιατί με κύταζε περιεργα, ενώ έγω γελαστός της έλεγα :

— Στην όγεία σου, άγάπη μου ! Έχόμενες τη μαζουρα καλύτερα κι' άπ' αυτές της Ρωσίας !

— Μιά βόλτα, την τελευταία, είπεν ο Σάσας και παρίστανε πάλιν την Έλένη στον χορευτικό στοβόλο.

«Η κινήσεις της τώρα έγιναν ήσυχότερες. Άγωνιόζταν ίσως να συγκρατήσει της δυνάμεις της.

«Η στιγμή, πού θα την παρουσίαζαν στον Τάσο, έπλησίαζε.

«Η χώνωσις όμως την είχε κυριεύσει. Έστρεψε και άκούμπησε στο χέρι του Σάσα, ο όποιος την έφρασε έξω από τον κύκλο των χορευτών.

Κατάλαβε ότι ζητούσε να νικήση την άδυναμίαν αυτήν έως, ότου τελειώση το σκοπό της. «Ο Σάσας την έφρασε τώρα κοντιότερα προς τον Τάσον.

«Έφαινόταν άποφασισμένη να μη περιμένη τη στιγμή της παρουσίας οσας. «Έστρεξα κοντά της και είπα στον Σάσα :

— «Η σύζυγός μου είναι άρρωστη. Ξέρω τί έχει.

Συγχρόνως αυτή έπρεσε στην άγκαλιά μου.

Σηκώθηκε όμως άμέσως και προχώρησε λίγα βήματα με την προσπάθεια να περάσει το πλήθος πού είχε περικυκλώσει τον Άυτοκράτορα.

Είχε το χέρι της στην τσέπη.

«Έγώ όμως την άντελήφθηκα, έστρεξα άμέσως και έκράτησα το χέρι της

«Επάλαιος και έγύριος να με δη άπλητισμένη ποθ έχανε τη μοναδική ευκαιρία.

«Ένας στεναγμός της έξφυγε, κατόπιν μία φωνίτσα ψιλή, συγκινημένη.

Τό ναρκωτικό την άποκοίμισε στην άγκαλιά μου, σε άπόστασι είκοσι βημάτων από τον Άυτοκράτορα, τον όποιον ήθελε να δολοφονήση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13ον ΜΙΣΟΣ

Γύρω μας έγινε θόρυβος.

— «Η ώραία Άμερικανίς έλλοπούθησε, έλεγαν. Μερικοί κύριοι προσεφέρθησαν να με βοηθήσουν.

«Αλλά με τα νύθρα ποθ είχα, άρπαξα μόνος την Έλένη και άνοιξα δρόμο μέσα στής στολής.

«Θάνατος το κυλίσιω, άκουσα τον Σάσα να μου λέη :

— «Θέ μου ! μήπως πύθανε ! Έκουράσθηκα από τον πολύ χορό ! Τι χάρης, τί όμορφία ! Σάν αυτή δέν υπάοχη άλλη στο χορό !

«Έγώ θυμήθηκα την όδηγία του φαρμακοποιοθ και έζήτησα καρπ από ένα υπηρέτην.

«Όταν μου τον έφεραν άνοιξα διά της βίας τα σφιγμένα μαγοαριάρια δόντια της και τον έχρσα στο στόμα της. Την στιγμή άκίνητη έπλησίασε ο Βαρόνος Φρίεδριχ και με ρώτησε :

— Άγαπήτε μου Λένος είναι σοβαρά ή κυρία σας ;

— Όχι, αυτό της συμβαίνει διαν χροσθή πολύ.

— «Α ! προσέθεσε ο Βαρόνος, μία γιαγιά δέν έπρεπε να χροσθή τόσο ζωηρά τη μαζουρα. Τι δόναις για την ήλιεία της ! Κατά διαταγή του Τάσου θα έλθη εδώ ο γιατρός της αύτης. Πηγαίνω να σάς τον ρέσω.

«Αλλά δέν έπρεπε να την δη γιατρός ! Θεί κατάλαβαν άμέσως τα συμπτώματα του όπιου. Θεί γινόταν ανάκρισις και ή ιων χαιτός !

«Έστειλα άμέσως για το έπανωφόρι της και για άιάξι.

Κατόπιν την άκοίπατα καλά την πήρα στην άγκαλιά μου και κατεβαίνοντας τη μαρμάρινη σκάλα την έφερα έξω.

«Ο Σάσας παρακολούθησε.

Τό άμάξι έπροχώρησε. Άμέσως πήρα το περιστροφό από την κορυφή τσέπη της και το έχρσα στη δεξιά μου. Τώρα άρχισα να την παρακαλώ να ξυπνήση χάριν της άσφαλείας μου. Θεί μου ! άν ή δόσις ήταν μεγάλη, Άν δέν ξυπνησθε !

«Αλλ' ή Έλένη έκοιμώταν. Άκουγα τη βαρεία άναπνοή της.

«Άμέσως έκομα τα κορδόνια του κορσέ της για να την ελαφρώσω.

«Αδιαφορώντας για τα κάλλη πού μου παρουσίασε ή άπογύμνωσις της, άρχισα να τρίβω τα χέρια και τους ώμους της.

«Εφθάσαμε στο ξενοδοχείο. Ένας νυσταγμένος βόρην (ύπάλληλος) άνοιξε τη πόρτα και άπελιπισμένος την έφερα στο δωμάτιο. Πώς να καλοθα γιατρός ; Πώς θα δικαιολογησθε ότι της έδωσα ύπνο, την ώρα πού έχόρσεν μπρός στον Τάσον ;

— Μπήκα κατό. εν στο δωμάτιό μου. Ζήτησα να άνάγη φώς, δταν άκουσα βήματα στο πάτωμα.

Κάποιος κύταζε να ξεφύγη από μεί μέσα χωρίς να άκουσθ ή.

«Έπρεπε να ζητήσω βοήθειαν ; Έπρεπε να ξέρω άν είχα να κάνω με κανένα κλέπτην ή κατάσκοπον ;

«Έσουρα το περιστροφό—το περιστροφό της Έλένης—πήγα προς την πόρτα και άρπαξα από τον λαϊμό, για να μη φωνάξη, τον άγνωστον, σηοίζοντας το πιστόλι στο μίτοπό του.

— Τώρα, έφώναξα, άναψε ένα κερι ή σοι να νάσω τα μυαλά στον άέρα !

Και έφερα τον άγνωστο έως το τραπέζι.

Με ύπήκουσε.

«Έμεινα κατάπληκτος διαν άντίκρουσα στο φώς τα μάτια της δίδος Δι Λανός.

«Έκλεισα τη πόρτα έβραλα το κλειδί στη τσέπη μου και της είπα :

— «Η σύζυγός μου είναι πολύ άρρωστη Κοιμήθηκε πολύ στο χορό. Υποφέρει από την καρδιά της. Περίμενε να της δώσω το φάρμακό της.

«Έστρεξα στο δωμάτιό μου, πήρα το μπουκαλί της μπελλαντόνος και έδωσα μία δόσι στην Έλένη. Άμέσως τα μάτια της ήχησαν να κινούνται.

Γύρισα κατόπιν στη Γαλλίδα και είπα :

— Πρέπει να με βοηθήσης να της κάνουμε άέρα για να έπαναορίση κανονική ή κυκλοφορία του αίματός της. Φέρε την άμέσως στο κρεβάτι της. Άν θέλης να σε ληληθώ κάνε ό,τι σοβ λέω !

«Η άταραξία μου έκανε έντύπαισι στην Γαλλίδα.

«Έν τώ μεταξύ της είπα σιγά :

— «Ήλθεσ εδώ για να μάς κλέψης ;

— «Όχι, άπήνησεν άγανακτημένη.

— «Α ! πώς μορσείς να αποδείξης τό έναντιον, άφοθ ο' ευλόσωκ εδώ τέτοιαν ώρα ; Έξ άλλου, έγώ μπορώ να σοβ πώ τί είσαι. Είσαι κατάσκοπος της μουσικίης άστυνουίας' μη φοβάσαι να άπαντήσης. Δέν ο' άκούσι ή σύζυγός μου.

— Ναι, μου άπήνησεν αυτή.

— Είσαι κατάσκοπος και έτόλημης χωρίς την διαταγή του βαρόνου Φρίεδριχ να έλθης εδώ ; Βέβαια δέν έχεις ύπονοιάς ούτε για μένα ούτε για την σύζυγό μου. Ήλθεσ εδώ για λογαριασμό δικό σου ;

— Ναι, ήλθα για λογαριασμό μου. Ήλθα να βοθ κανένα γράμμα της, και έτριξε ένα βλέμμα στην άορωστη, καυμιάν άπίδειξι από τον άνθρωπον, ο όποιος δοκίμειται δε με άγαπή, για να τοθ άποδείξω ότι λέσι ψέμματα, ότι είναι έρωτευμένος με την ώραίαν αυτήν Άμερικανίδα—την σύζυγό σας !

— Τώρα συναννοούμεθα, βλέπω. Ζήτησ ός έρωμένη του Σάσα να δώσης ένα τίλοσ στής στήσις της γυναίκας μου με άκείνον. Και έγώ ός σύζυγός της κίωω τό ίδιο. Καλά θα κάρης τώρα να με βοηθήσης να την κάνω καλά για να μπορσθ να ταξιδέμη.

— Γιατί να σάς βοηθήσω, να κάνετε καλά την άντιζήλό μου ; Άν πεθάνη, είμαι πού άσφαλισμένη παού άν ζήση.

— Άν δέν κάρης ό,τι σοβ λέω, θα σε παραδώσω στην άστυνομία ός κλέπτριαν. Η διεύθυνσις του ξενοδοχείου δέν θ' ή σου έπίτρεψη την έσοδο στα δωμάτιά μας. Διαταγή του βαρόνου δέν έχεσι, και σο, για να κάρης τη δουλεία σου, έχρησιμοποίησ τον τίλο του κατασκόπου για τούς σκοπούς σου.

Της έλεγα αυτά με την βεβαιότητα, ότι δέν μπορσθ να βοθ τίποτε ύποπτο ή τίποτε ένοχοποιητικό στο δωμάτιο ή στής άποσκινείς της σύζυγού μου.

— Θεί κάνω ό,τι διατάζει, μου άπήνησε τίλοσ τρομαγμένη.

— Λοιπόν, κάνε στη κυρία έντριβίς τόσο δυνατές, σάν άπ' αυτές να έξαοτάει ή ζωή σου. Έυπορός με δύναμι !

Πρόγματι ή Γαλλίδα έπρεσ σάν λυσσααίμη στην άντιζήλό της και άρχισε έντριβίς πού με έκαναν να μένω κατάπληκτος για τη δύναμή της.

Στο διάστημα αυτό έδωσα στην Έλένη και δεύτερον καρπ.

Τέλος άρχισ να συνίχεται. Την είδα πού μου έροίξε με μάτια άγρια για να μου δώση να καταλάβω πώς ένόρησε τί είχε συμβή. Θεί μου, έπρόκειτο να μιλήση ! Αιτάζει την Γαλλίδα να βγη έξω, άλλ' αυτή δότασσε.

Την άρπαξα τότε από τούς ώμους και την έφερα στο δωμάτιό μου όπου την έκλειδώσα. Έγγώρισα καλά πώς δέν μπορσθε να ξεφύγη και να έλθη να κρυφακούση τί θα έλεγα με τη γυναίξί μου.

Γύοισα στην Έλένη. Τα μάτια της έπυριαν έπάνω μου γιμάτα κακία. Με έπλησίασε και στεναζόντας μου είπε :

— Άδεις ! Κατίοιρμεις μία ευκαιρία ποθ θα έλευθερωτάνας με χόρα !

— Άγαπήτή μου, της άπήνησα, θα έλευθερονόταν μία χόρα, αλλά θεί χαρόνουν έγώ. Ο θάνατός μου θεί ήταν άίγουρος και δέν έχω κανένα λόγο να μετανοήσω.

(Άκουσθε)

